USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka a Mgr. Viktora Sedláka v právní věci žalobce **Ing. M. C.**, zastoupeného Mgr. Markétou Chudáčkovou, advokátkou, se sídlem v Praze 2, Uruguayská 416/11, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 427/16, o zaplacení částky 900 000 Kč a 17 875 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. xxx, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2023, č. j. xxx, takto:

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal náhrady za nemajetkovou újmu ve výši 900 000 Kč s příslušenstvím a náhrady škody ve výši 17 875 Kč s příslušenstvím, přičemž oba nároky odvozoval od předběžného opatření, které nařídil Okresní soud v Příbrami usnesením ze dne xxx, č. j. xxx. Tímto předběžným opatřením bylo žalobci uloženo mimo jiné zdržet se setkávání a kontaktu se svými syny E. J., H. T. a N. G. usnesením ze dne xxx, č. j. xxx, ve vztahu k synovi E. J. změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že předběžné opatření zamítl, ve vztahu k synům H. T. a N. G. rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Dle Krajského soudu v Praze nebyly ve vztahu k synům H. T. a N. G. dány procesní podmínky pro vedení řízení o předběžném opatření, neboť tito nebyli navrhovateli, ve vztahu k synovi E. J., který byl navrhovatelem, zastoupeným matkou, uzavřel, že nebyly dány podmínky pro vydání předběžného opatření. Náhradu za nemajetkovou újmu žádal žalobce ve výši 100 000 Kč za omezení styku ve vztahu ke každému nezletilému dítěti za jeden měsíc trvání předběžného opatření (celkově tedy 300 000 Kč) a ve výši 50 000 Kč ve vztahu ke každému dítěti za měsíce září až prosinec roku 2022 (celkově tedy 600 000 Kč za omezení kontaktu se třemi dětmi). Požadovanou škodu ve výši 17 875 Kč pak žalobce specifikoval jako náhradu nákladů za právní zastoupení a uhrazený soudní poplatek ve dvoustupňovém řízení o předmětném předběžném opatření.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne xxxx, č. j. xxx, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 44 000 Kč (výrok I), žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 856 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 900 000 Kč od 21. 7. 2023 do zaplacení zamítl (výrok II), žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 17 875 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 21. 7. 2023 do zaplacení rovněž zamítl (výrok III) a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8 180 Kč k rukám zástupkyně žalobce (výrok IV).

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem řízení o odvolání žalované proti vyhovujícímu výroku o věci samé zastavil (výrok I rozsudku odvolacího soudu), rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích II a III o věci samé, jakož i ve výroku o nákladech řízení potvrdil (výrok II rozsudku odvolacího soudu) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

4. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce v plném rozsahu včasným dovoláním, které Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. 286/2021 Sb.), dále jen „o. s. ř.“, odmítl.

5. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

6. Dovolání do výroku I napadeného rozsudku, kterým bylo zastaveno řízení o odvolání žalované proti vyhovujícímu výroku o věci samé, není subjektivně přípustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. 31 Cdo 2675/99).

7. Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dovolání není přípustné proti rozsudkům a usnesením vydaným v řízeních, jejichž předmětem bylo v době vydání rozhodnutí obsahujícího napadený výrok peněžité plnění nepřevyšující 50 000 Kč, včetně řízení o výkon rozhodnutí a exekučního řízení, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv a o pracovněprávní vztahy; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží. V řízení, jehož předmětem je částka skládající se z několika samostatných nároků odvíjejících se od odlišného skutkového základu, má přitom rozhodnutí o každém z těchto nároků charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je třeba zkoumat ve vztahu ke každému z těchto nároků samostatně, a to bez ohledu na to, zda tyto nároky byly uplatněny v jednom řízení a zda o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 32 Odo 747/2002, proti němuž podanou ústavní stížnost Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 537/03**,** a ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3157/2009). Tak je tomu i v posuzované věci, kdy odvolací soud rozhodoval o nároku žalobce na náhradu škody (náklady řízení vynaložené v řízení o předběžném opatření) ve výši 17 875 Kč s příslušenstvím. Nejvyšší soud uvádí, že si je vědom závěrů rozsudku velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. 31 Cdo 1178/2023, avšak i dle tohoto rozhodnutí se pro danou věc omezení přípustnosti dovolání dle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. prosadí, jelikož odvolací soud nárok žalobce na náhradu škody zamítl samostatným důvodem (uzavřel, že podmínky odpovědnosti státu za škodu nejsou dány za situace, kdy o nákladech řízení bylo rozhodnuto v posuzovaném řízení) a dovolání do tohoto nároku se tak týká otázky, jejíž řešení není společné pro ostatní nároky žalobce. S ohledem na uvedené se dovolací soud dále již nezabýval dovolacími námitkami vztahujícími se k nároku na náhradu škody.

8. Otázka pasivní věcné legitimace žalované v řízení o náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí (předběžného opatření) ve vztahu k žalobcovu nezletilému synovi E. J., a to za dobu účinnosti předběžného opatření, byla odvolacím soudem vyřešena v souladu s judikaturou soudu dovolacího a nemůže tak založit přípustnost dovolání, neboť odvolací soud uzavřel, že za újmu způsobenou předběžným opatřením je dle § 77a odst. 1 o. s. ř. odpovědný navrhovatel (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3441/2012, shodně též např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 3069/08). Nejvyšší soud na tomto místě podotýká, že předmětem tohoto řízení je nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy a škody vůči státu, v řízení je možné posuzovat tedy pouze odpovědnost státu za tyto nároky, nikoli odpovědnost dalších subjektů.

9. Stran nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za omezení setkávání se s nezletilými syny H. T. a N. G. za dobu účinnosti předběžného opatření žalobce ve svém dovolání neuvádí, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání pro otázku výše zadostiučinění přiznané napadeným rozsudkem. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., je dovolatel povinen v dovolání pro každý dovolací důvod vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné (§ 241a odst. 2 o. s. ř.). Pouhá kritika právního posouzení odvolacího soudu nepostačuje (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3023/2014, a ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. I.ÚS 3524/13). Dovolání tak v části obsahující námitky do výše přiznaného zadostiučinění (na náhradu nemajetkové újmy za omezení setkávání se s nezletilými syny H. T. a N. G. za dobu účinnosti předběžného opatření požadoval žalobce částku 200 000 Kč, rozsudkem soudu prvního stupně mu byla přiznána náhrada ve výši 44 000 Kč, předmětem dovolání je tedy tento nárok ve výši 156 000 Kč) trpí vadami, pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat, a Nejvyššímu soudu nezbylo, než je v uvedené části odmítnout.

10. Co se týče nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za omezení styku se třemi nezletilými syny po účinnosti předběžného opatření ve výši 50 000 Kč ve vztahu ke každému dítěti za měsíce září až prosinec roku 2022, žalobce nevymezil žádný dovolací důvod, v rámci kterého by uvedl právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a vyložil by, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (srov. § 241a odst. 3 o. s. ř.). V tomto rozsahu tak dovolání žalobce nelze rovněž věcně projednat, neboť trpí vadami, pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat a tyto vady nebyly žalobcem v zákonné lhůtě odstraněny (§ 241b odst. 3 o. s. ř.).

11. K případným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolací soud přihlíží pouze tehdy, je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

12. Nákladový výrok netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne xxx

JUDr. Pavel Simon v. r.
předseda senátu